

Šumický zpravodaj

Vydává Obecní úřad Šumice a internetový server Sumice.cz , číslo: 4/2007

Vážení čtenáři Šumického zpravodaje!

Dovolte mi, abych vás informoval o působení našich fotbalových družstev v kalendářním roce 2007.

Žákovské družstvo si v průběhu celého roku vedlo poměrně úspěšně, hraje v popředí tabulky okresního přeboru. Družstvo trénuje šumický rodák Roman Horčica z Bojkovic. Jako vedoucí a pomocný rozhodčí mu pomáhají pánové Ondřej Ladislav a Valášek Jiří.

Dorostenecké družstvo hraje rovněž okresní přebor a trenérem je pan Bachůrek Ota, jako vedoucí a pomocný rozhodčí zde působí Juřeník Miroslav, Hudeček Vlastimil a také Valášek Jiří.

Mužstvo dospělých momentálně startuje v nejvyšší soutěži naší dosavadní fotbalové historie. Hraje I.A třídu Zlínského kraje a po podzimní části letošního ročníku je postavení v tabulce výrazně lepší, než v minulých sezónách. Zasluhu na zlepšeném stavu mají samotní hráči, ovšem stejný

díl uznání a obdivu patří staronovému trenéru panu Vašku Markovi, který dokázal vyždímat z hráčů maximum jejich současných možností. Na chodu oddílu a poradatelské službě při utkáních se podílejí pánové Šmíd P., Dvořák L. a K., Synčák Ota, Běťák P., Mudrák J. st., Chmura P., Hřib P., pokladníci p. Kandrnál J., Hurbiš L., Hasoň L., Petrka M., Surý J. Hlasatelem při utkáních je pan Žampach. Funkci správce sportovního areálu vykonává rovněž pan Marek. Teplé občerstvení po domácích utkáních zajišťuje ve vlastní kuchyni jeho žena Marcela.

Chtěl bych za letošní rok poděkovat všem, kdo se na činnosti fotbalového oddílu jakkoliv podíleli. Za jejich obětavost a hráčům pak za jejich nezlomnou vůli bojovat i za fotbalové umění, díky kterému nám v závěru sezóny připravili nezapomenutelné okamžiky divácké euforie.

Všem sportovcům i jejich příznivcům přeji klidné prožití svátků vánočních, mnoho zdraví a úspěchů v příštím roce 2008.

Petr Hřib

Kulturní přehled pro vánoční svátky

2.12	Mikulášská prodejna
16.12	Benefiční koncert
26.12	Vánoční koncert šumické Scholy
4.1	koncert DVOŘÁK netradičně v kostele
12.1	Farní ples - hraje
19.1	Hasičský ples – hraje Šohajka
9.2	Myslivecký ples – hraje Stříbrňanka

Vánoce, Vánoce a kus vánočky aneb Vánoční reflektory

Vánoce, Vánoce přicházejí. Já jim říkám „vánočky“. A většinou se na ně těším. Vůně smůly z vánočního stromčku, vosku ze svíček, brnknutí do nosu, když se loupe mandarinka nebo třeba aroma smažícího se kapra. Dnes, v této uspěchané době, většina lidí pohrdá vánočními svátky. Jedni je ignorují, protože mají neradi přebyčnou komerci. Naopak ti druzí nadměrnou spotřebu tuze rádi. Je třeba podotknout, že také de facto nedbají Vánoc. Vidím to například v předvánočním Brně, kupříkladu na Vaňkovce, kde už snad na konci léta instalovali vánoční výzdobu. Hordy lidí tu splašeně nakupují, předhánějí se, kdo koupí dražší dárek a zapominají, že dárky se nevěnují ze soutěže, nýbrž z lásky. Mě by osobně více potěšila třeba obstarožní kniha, než přemrštěně drahé tričko, které bych stejně roztrhl někde v lese. A nebo by mi udělalo radost, kdyby zavládla pohoda, než-li shon a závist.

K Vánocům patří sníh. Už nevím, kolik v mém životě bylo Vánoc na sněhu, na blátě nebo na suchu. Uvidíme, jak to bude tentokrát. Listopad se ohlásil nadílkou bílého poprašku a Martin přijel na bílém koni. Pamatuju jedny „vánočky“, kdy napadlo skoro půl metru sněhu. Váleli jsme před domem a kdosi nám hodil jabko. Nevrlh jablkem za to, že děláme hluk, ale protože nám chtěl zřejmě udělat radost. A třeba na takové dárky vzpomínám. Na mobil, cedéčko, hodinky a takové jsem už téměř zapomněl.

Adresa redakce:
Šumický zpravodaj
Obecní úřad Šumice
Šumice 400
687 31

Email na redakci:
zpravodaj@sumice.cz

Redaktoři:
Vilém Jurek
vilem.jurek@sumice.cz

Pavel Horalík
pavel.horalik@sumice.cz

Lubomír Borýsek
lubomir.borysek@sumice.cz

Gabriela Končítíková
gabriela.koncitikova@sumice.cz

Sazba a grafická úprava:
Lubomír Borýsek

Titulní stránka
Veronika Gajdušková

Vydavatel:
Obecní úřad Šumice

Tisk:
Cicero plus spol. s r.o.
Uherský Brod

Online zpravodaj:
<http://www.sumice.cz>

Počet výtisků:
500ks

Úvodem Úvodem Úvodem

Nic nedokáže rozzářit dětské oči tak, jako čerstvě napadlý sníh. Všichni si vzpomeneme, jak intenzivně jsme prožívali čekání na první sníh a následnou radost z něj. Letos nám jej opravdu přivezl Svatý Martin na bílém koni včas a první snížek jsme měli již začátkem listopadu, i když na pořádnou sánkovačku to ještě nebylo. Řidiči se děsili neodhrnutých cest, protože silničáři jako každoročně opět zaspali, a o zábavu na silnicích tak bylo postaráno. Sněhová nadílka nám moc dlouho nevydržela, a tak bylo možné se na Vánoce připravovat se suchými nohavicemi.

Vánoční shon zná každý z nás, někdo ho snáší lépe, jiný hůře. Více méně se na něj těšíme všichni stejně. Přemýšlíme již dlouho dopředu, čím potěšit naše blízké a překvapit děti. Také se neubráníme vzpomínkám na svátky předešlé. Jak slavili Vánoce naše babičky? Jaké se pekly zákusky, z jakého chodu se skládá štedrovecerní večere a jak se ctily tradice? Jaký dárek v dětství nejvíce potěšil

našeho pana faráře? Tohle všechno a mnohem více se dočtete v novém čísle šumického zpravodaje. Málokdo si dokáže představit Vánoce bez kapra nebo nějaké jiné ryby na našem štedrovecerním stole. A kde že tyhle ryby žijí? To ví i malé děti. V moři, rybnících a řekách přeci! A jak se chováme k našim řekám? Nezaslouží si i ta naše Olšava lepší zacházení? I této problematice jsme se v novém čísle věnovali.

Také si Vám dovoluujeme představit program vánočních kulturních akcí v naší obci a blízkém okolí. Závěrem bychom chtěli všem poděkovat za projevenou podporu naší práce v uplynulém roce a poprosit o další do roku následujícího. A nebojte se, nezapomněli jsme: „Všem našim čtenářům přejeme šťastné a veselé Vánoce a do nového roku zdraví, štěstí, úspěch, pochopení a v neposlední řadě také pevné nervy.“

Za redakci šumického zpravodaje
Gabriela Končítíková

Přejeme Vám krásné prožití vánočních svátků a v novém roce 2008 hodně zdraví, štěstí, spokojenosti, osobních i pracovních úspěchů!

Obec Šumice

Tanzanie aktuálně

Nedávno jsem se vrátil z krátké návštěvy v Tanzánii, kde jsem mimo jiné navštívil vesnici Mahango a katolické sestry v Mbeyi. S potěšením vám musím oznámit, že škola, kterou jsme společně postavili, slouží svému účelu.

Ve škole pro předškolní děti přibývalo studentů a je jich už více jak padesát. Všichni mají uniformy a čile dělají pokroky v angličtině, psaní a počítání. To je dopoledne. Odpoledne přicházejí starší studenti ze střední školy (mezi nimi i naši čtyři sirotci, které jsme sponzorovali), aby se doučovali angličtinu. Je mezi nimi i pár dospělých, což mě těší. Končí se až se západem slunce. Učitel je zatím spokojený. Někdy to má chudák těžké, lidé někdy neplatí školné nebo jen část, navíc musí chodit denně pěšky 4 km tam a zpět, protože bydlí ve vedlejší vesnici. Zřejmě mu koupíme kolo.

Katolickým sestrám jsem předal 28 000 Kč (při převodu na tanzanijské šilinky 1.609.400 TSh), se kterými začnou stavět misii v Mahangu. Částka snad bude stačit na základy, i když původní odhad byl 2x vyšší. Vesničané nicméně sami vypálili většinu cihel a nasbírali kámen na stavbu, aby se ušetřilo co nejvíce. Všechny věkové skupiny se zapojily do práce a hlavně ženy si zaslouží pochvalu. Vědí, že když se nebudou snažit samy, stavba neporoste rychle a také si uvědomují, jaký přínos pro ně bude nová misie mít.

Byl jsem zkontrolovat solární systém na klinice v Mahangu-Simike, protože si stěžovali, že nefunguje, ale jak se ukázalo,

doktor ani nevěděl, jak to zapnout a na panelech byl silný nános prachu, kterého je tam teď všude plno díky silnému větru. Panely jsme s učitelem omyli, zkusil jsem elektřinu, jela a tak jsem ještě změřil výkon, ale ten je poměrně slabý, a baterka se dlouho nabíjí. Stačí tak na 2-3 hodiny světla denně. Budeme proto kupovat (nebo možná

dostaneme) panel s jinou technologií a silnějším výkonem.

Měl jsem setkání s jedním tanzanijským podnikatelem a dobrodincem, který nám slíbil pomoc a daruje nám dva použité šicí stroje, vybavení na dvě kliniky, které spravují katolické sestry a pluhu pro Mahango. Detaily jsou v jednání a budeme vás o nich informovat. Co se týká pluhů, chceme začít komunitní obdělávání půdy, kdy se dá více lidí dohromady a společně obhospodařují lán pole. Začneme se dvěma skupinami žen, kterým darujeme pluh a poskytneme půjčku na koupi vola.

Pole obě skupiny už mají. Pluh je další stupeň pokroku v porovnání s motykami. Ženy budou moci obdělávat více půdy, více sklídit a tím pádem si něco více vydělat. Není to sice traktor, ale výrazný pokrok to pro ně je.

Na základní škole v Mahangu jsem měl řeč a řekl jim o našem programu „Škola škole“ a záro-

s ananasy, africkými zvířaty apod. Nejlepší práce budou vystaveny v partnerských školách v ČR.

Jestli tedy přemýšlíte, že byste letos přispěli na sbírku, máte šanci. Těm, kteří již přispěli, mockrát děkujeme a všem vám jménem našeho občanského sdružení Bez mámy děkuji za pozornost, kterou nám a našim projektům věnujete a těšíme se, že s námi zůstanete i v budoucnu.

Ještě bych vás chtěl pozvat na vernisáž výstavy fotografií Občanského sdružení Bez mámy, která se uskuteční 14. prosince ve foyer Domu kultury v Uherském Brodě.

Vernisáž začne v 19:00. Vstup je zdarma pro všechny a podávat

se bude víno i nealko. Fotografie, které uvidíte, byly pořízeny letos v Tanzánii a zachycují život na tanzanijském venkově a projekty našeho sdružení. Velkoformátové fotografie budou na prodej, stejně jako minulý rok. Letos jsme připravili opět kolekci krásných snímků, na které se můžete těšit. Pokud si chcete některý z nich zamluvit, přijde na vernisáž co nejdříve. Na vernisáži budou přítomni členové našeho sdružení, se kterými si můžete formou volné diskuze povyprávět a dozvědět se odpovědi na vaše dotazy. Výstava potrvá do 10. ledna 2008.

Ondřej Horecký
předseda sdružení

Základní škola v Litvě

Ve dnech 18. 10. až 24. 10. 2007 se ZŠ Šumice zúčastnila pobytu v litevském městě Ukmergė. Bylo to v rámci evropského projektu Socrates Comenius, ve kterém spolupracujeme s těmito zeměmi: Polskem, Francií, Itálií a Litvou. Naše partnerská města: v Polsku je to Włocławek, ve Francii Dourdon, v Itálii Altomonte a v Litvě samozřejmě město Ukmergė. Ukmergė se dříve nazývalo Vilkmėrgė. Tento název vznikl podle pověsti o vlčí dívce. Litva byla dříve pohanská země, nyní je zde hlavně křesťanství. Mezinárodní měnou je litas (=7Kč), rozloha činí asi 65 000 km (čtverečních) a žije zde přibližně 3-4 miliony obyvatel. Hlavním městem je Vilnius.

Jako náš kantorský doprovod byli vybráni: Pavlína Pappová, Marcela Beňovská, Karel Surý a ředitel školy Petr Vrága. Z žáků jsme to byli my: Monika Horecká, Michaela Šopíková, Kristýna Kandrnálová a Vendula Punčochová.

Cestovali jsme vlakem až do Białystoku, odkud nás do Ukmergė dopravili mikrobusem, poněvadž jsme měli zpoždění díky výluce kolem Varšavy. Cesta trvala necelých 24 hodin, ale nám to moc nevadilo, protože jsme si užili spoustu legrace =). Po celý pobyt jsme byly ubytovány v rodi-

nách s přepychovým vybavením :) Přes týden jsme chodily ráno do školy, účastnily jsme se výuky německého a anglického jazyka, tělesné, hudební a výtvarné výchovy. Mimo to jsme navštěvovaly všechny třídy a sledovaly jejich výuku. Ve školním sále pro nás měli připraveno mnoho vystoupení a aktivit. Jednou to bylo divadlo, podruhé zase vystoupení lidových tanečníků. Základní školu Dukstynas school v Ukmergė navštěvuje zhruba 900 žáků a 60 učitelů. Po škole a o víkendu jsme jezdili po památkách. Navštívili jsme muzeum města Ukmergė, město Kernavė, hrad ve městě Trakai, který oblévalo jezero na jehož pobřeží se těžil jantar, který je v Litvě velmi známý. Dále to bylo městečko Anykščiai, ve kterém jsme se byli podívat na koňský ranč, kde jsme si mimo jiné měli možnost

upéct vlastní chleba, a konečně hlavní město Vilnius, ve kterém byla spousta krásných památek, kostelů a mnoho obchodů s jantarem, který jsme si také přivezli domů. Viděli jsme také sídlo prezidenta Valdas Adamkese. V den odjezdu jsme měli rozloučení se studenty a učiteli ve školním sále, kde jsme si nakonec i zazpívali písničky.

Naše rodiny nás obdarovaly nejrůznějšími suvenýrky, poté jsme s rodinami dorazili na hotel, kde proběhlo poslední rozloučení se všemi učiteli z našich partnerských zemí a potom nás mikrobusem opět dopravili na nádraží do Sestokaje. Poněvadž jsme měli necelé dvě hodiny času, šli jsme se ještě posilnit na cestu. Když už dvě hodiny uplynuly, nasedli jsme do vlaku. V tu chvíli se nám vůbec nechtělo domů....ale po téměř 17 hodinách jsme byly rády, že už se před námi konečně objevuje nádraží ve Starém Městě.

Co říci závěrem? Snad jen pár věcí: jsme velmi rády, že jsme měly možnost Litvu navštívit, poznat její kulturu a také lidi, kteří jsou zde mimochodem velmi otevření, přátelští a bez ostychu se s námi všichni bavili. Obohatily jsme se o nové kamarády, ale také o spousty skvělých zážitků na které nikdy nezapomeneme a když bude možnost, rádi se tam všichni ještě někdy podíváme.

Kristýna, Vendula,
Michaela a Monika.

V ony Štědré dny by se měli všichni udobřit. Znovu objevit nebo podpořit lásku. Udělat lidi šťastnějšími. Hlavně nebyť sám. Ať je to, jak je, nejhorší je asi samota. I ten největší škarohlíd a misantrop by měl zapomenout na svou nenávist a najít bližního svého – rodiče, manželku či manžela, děti, přátele. Jsou tací, o kterých si kdekdo řekne: „Jo jo, ty se máš, tolik známých, nudit se nebudeš!“ A ono je to opačně. I to se stává. Podívejme se všichni teď hned kolem sebe, bedlivě pozorujeme a nenecháme, prosím, aby někdo byl na vánočky sám.

Dovede si někdo představit Štědrý večer bez stromečku?

Asi ne! Alespoň každý má nějaký: (polo)živý, umělohmotný; kus větvičky s několika báními a zlatým řetízem, ozdobený fíkus formelou Fridrich&Fridrich jako z filmu Zase ta Lucie. Umělý stromek je taky hezký a k tomu levný. Bohužel máslo na hlavě má ten, kdo spustí, že živý stromek je brutální zabíjení. Není to pravda, nevěřte rádoby ochráncům přírody! Stroměčky by stejně tak i tak padly v průběhu pěstění lesa. Nu a ty, které pocházejí z plantáží – vězte, je to jako si zajet do Nivnice na jahody.

„Loni jsme měli borovičku, letos bychom rádi jedli.“ Tuto úsměvnou říkanku jsem si nemohl neodpustit. Má více smyslu než si myslíte. Jeden z nich je krutý. Ten, jenž uvedu, není o nic lepší. Naše „jedlička bělokorečka“ je oblíbeným vánočním stromečkem. Ale víte, že v minulosti poměrně dobře zastoupené dřeviny se „špatně dýchá a něco ji žere“? Výzkumy přirozeného výskytu jedle bělokore (Abies alba Mill.) nasvědčují tomu, že něco není v pořádku, že se něco děje. Proto bychom si měli všichni naší jedličky vážit. My asi budeme mít doma zase smrček. I přesto uctívám Matku lesa Jedli, a strašně ji fandím.

Zachráníme Olšavanku?

Kdo z nás si zřejmě nedovede představit nějakou slavnost v obci, jako jsou například hody, Boží Tělo, první svaté přijímání nebo naopak pohřeb bez šumické dechové hudby Olšavanky. Málokdo z nás už si však uvědomuje, že stávající členové naší dechové hudby jsou téměř vrstevníci jedné generace. Jak tomu bude, až se členové začnou cítit unaveni a budou potřebovat vystřídat? Bude nás na poslední cestu doprovázet jen reprodukováná hudba z obecního rozhlasu? Situace je dnes již tak kritická, že se musí hudebníci doplňovat z okolních vesnic, aby mohla Olšavanka vůbec hrát. Nutnou potřebu nové generace hudebníků si uvědomují všichni členové stávající Olšavanky, včetně pana Veleckého, který je kapelníkem. Proto se společně s ostatními členy rozhodl jednat a zachránit tak existenci šumické dechové hudby novou generací. Pomoc hledají zejména v místní základní škole. Oslovili žáky základní školy a čekají na jejich odezvu.

Prostřednictvím šumického zpravodaje by také chtěli apelovat na rodiče, aby své děti přihlásili do nové tvořící Mladé Olšavanky. Pokus o vytvoření Mladé Olšavanky zde byl již dvakrát, ale bohužel to nikdy dlouho nevydrželo. Nástroje jsou zajištěny, takže rodiče neodradí náklady na pořízení hudebního nástroje a budou vědět, že svému potomkovi vyplní volný čas smysluplnou aktivitou, a alespoň na chvíli zabezpečí, že dítě nestráví celé odpoledne u počítače či televize. Zkoušky Mladé Olšavanky

by se uskutečňovaly dvakrát týdně ve středu a v sobotu pod vedením bývalého kapelníka Stanislava Juřeníka v prostorách klubovny Olšavanky nebo Základní školy Šumice. Nabízíme výuku hry na křídlovku, tenory, barytony, trombóny a bicí. Své děti můžete přihlásit u pana Veleckého nebo u svého třídního učitele na ZŠ do konce roku 2007. Těšíme se na nové mladé členy.

Gabriela Končítíková

Zážitek na celý život

Lubomír Borýsek

Tak by se dala v krátkosti popsat výhra, kterou získali Lucie Šašinková a Petr Brumovský na loňském plesovém bálu hasičů. Usmálo se na ně štěstí a po drobných cenách nečekaně získali tu hlavní! Ta byla netradičního rázu a věnoval ji pan Jiří Gajdošík, General Manager mezinárodního pěťihvězdičkového hotelu La Palais v Praze. A o co přesně šlo? Jednalo se o dvoudenní pobyt v tomto luxusním hotelovém zařízení pro dvě osoby a dárek v podobě lístků na jakékoli představení Hudebního divadla Karlín. Víte co, pojďme se jich zeptat podrobněji

Vzpomínáte si ještě na tento úspěšný večer, kdy jste vyhráli noc v La Palais Hotel Prague?

LŠ: Samozřejmě! Na to jen tak nezapomeneme. Byl to šok!

Kolik jste investovali do tombolových lístků?

LŠ: Pokud si dobře pamatuji, bylo to kolem tří set korun.

PB: Taky mám takový pocit...

To se vám teda vyplatilo, protože jestli se nepletu, tak hlavní cena byla v hodnotě 300 Euro.

PB: Ano, bylo to tak. Jednalo se o jednu noc pro dvě osoby, včetně kulturního představení dle našeho výběru.

Jaké byly pocity, když byl vyhlášen výherní lístek a vy jste jej v ten moment spatřili na vašem stole?

PB: Nepopsatelné! Znovu jsem si nechal informaci projít hlavou a teprve poté jsem nad lístkem s číslem 111 zajásal!

LŠ: Já tomu nevěřila! Ale když jsem si opětovně procházela očima stůl a lístek tam ležel, neudržela jsem se a přidala se k Petrovi.

V ten večer jste museli být určitě nadšení. Jak to bylo ale ráno, kdy vám to asi teprve pořádně došlo?

LŠ: To máš pravdu, až ráno jsme si pořádně uvědomili, co se stalo a co jsme vyhráli. Když jsme si ale společně s Petrem rekapitulovali všechny okamžiky, které se staly, našli jsme i negativní záležitosti. Ale k tomu se nebudeme vracet.

Dobře, přeskočme teď o pět měsíců dál a to na 2.června, kdy jste se vydali do našeho hlavního města. Kdy jste dorazili do Prahy a jak proběhlo vaše ubytování?

PB: Na místo jsme dorazili něco kolem jedenácté hodiny dopoledne. Přistavili jsme auto na vyhrazeném hotelovém parkovišti a ještě předtím, než jsme stačili z vozidla vystoupit

k nám přispěchala obsluha, Lucce zdvořile otevřela dveře a mně nabídla odvoz vozidla do podzemních garáží. Zavazadla na nás prý budou čekat v našem pokoji.

Tak to je jako z pohádky!

LŠ: To bylo! A tím to nekončilo, protože jakmile jsme dorazili do recepcce, kde nás mile pozdravili, tak bez delšího váhání Petra oslovili s tím, že on je jistě ten pan Brumovský, který získal výhru na plesovém bálu! To pro nás bylo velmi překvapující. Přítakali jsme a oni otevřeli šampaňské a s práním hezky strávených chvil v jejich hotelu jsme si společně připili.

Tomu se říká prvotřídní jednání! Už se Vám přestává divit, že to nazýváte pohádkou. Jaké byly další okamžiky? Co Vás čekalo?

LŠ: Poté nás zavedli do našeho pokoje, kde jsme našli zmíněná zavazadla. Uvnitř to bylo krásné a panovala tam zvláštní atmosféra. Vše bylo jako z marcipánu a všude to vonělo. No nádhera!

PB: Mé očekávání bylo do posledního detailu splněno. (úsměv) Posléze jsme se vydali na procházku po Praze. Navštívili jsme tradiční turistická místa a památky. Už jsme se ale nemohli dočkat na večer v Hudebním divadle Karlín.

Jaké představení jste si vlastně

vybrali? O tom jsme ještě nehovořili.

PB: Zvolili jsme Noc na Karlštejně a to proto, že autorem hudby je pan Karel Svoboda a my na ni byli moc zvědaví. Kateřina Brožová, Bohuš Matuš a další zpívali naprosto excelentně!!

LŠ: A neklamalo nás nic. Naopak! Byl to další nezapomenutelný zážitek a muzikál všem vřele doporučujeme.

A následující den?

PB: Po probuzení jsme se formou švédských stolů nasnídali, poté sbalili zavazadla, hezky se rozloučili s personálem a hotel jsme opustili.

LŠ: Já bych se ještě ráda vrátila ke

snídani. V této souvislosti bych totiž mohla vyprávět, jak nás při ní „obletovalo“ hned několik číšníků a servírek. Jakmile jsem měla prázdný šálek nebo talíř, ihned se přitočili a nabízeli další pokrmy a nápoje. Personál byl ochotný a choval se opravdu na jedničku.

Co byste chtěli vzkázat?

PB a LŠ: Společně bychom chtěli poděkovat šumickým hasičům a především panu Gajdošíkovi, které tento dar věnoval. Páli bychom to všem, protože takový zážitek si normální člověk zažije snad jen jednou v životě.

Nakonec stejně o vodě

Jedni to dělají a druhé to trápí. Co je to „to“? Dnes je na programu nepořádek, který lidé zanechávají na svazích koryta Olšavy. Poházené pruty, eventuálně větve po podzimním řezu, odpadky či shrabané neshrabané „trávoseno“ a podobně. Nad takovým chováním převažují určitě negativa, než-li pozitivita. Kde kdo krouží hlavou a jiný si vesele čte Šumický zpravodaj.

Vypadá to nehezky, nepěkně bude to bude vypadat i dál. Voda sice smyje

všechnu „špínu“. Proutí však neskončí v moři, nesežerou ho kačeny, ani ryby a vůbec už ne raci, kdyby byli; nezmizí jen tak bez následků. Větší voda sice břeh vyčistí, jenomže za nějaký půl kilometr se pružné proutky zpříčí kolem nejbližší příbřežní olše. Do spleti se posléze dostane seno, do hrázky odpadky: PET láhve, kusy polystyrenu, všemožné papíry. Vodním zákon praví, že je povinnost udržovat břehy koryta vodního toku ve stavu potřebném k zajištění neškodného odtoku vody a odstraňo-

vat překážky a cizorodé předměty ve vodním toku. Jestliže se takto nestane, může být uložena až půlmilionová pokuta. Odstranit se taková překážka prostě musí, to dá rozum i bez právní poučky. Nakonec zábranu bude muset zpacifikovat Povodí Moravy. Avšak ne hned, nebo vůbec. V tuto chvíli rybáři začínají klít, protože po nahození uvízne háček. Z naplaveniny malé se mezitím vytvořila naplavenina velká jako bobří hrad. Kde takové sídlo nalezneme? Nenajdeme je

někde u moře nebo v Kunovicích, kde se Olšava vlévá do Moravy. Zjeví se jen o kus dál. Díky bohu a vodohospodářům, že koryto Olšavy a jiných toků je dimenzováno pro stoletou vodu. Při menší kapacitě by opravdu hrozily povodně. Řečiště se bude dál a dál zanášet. Velká voda s sebou plaví naplaveniny a ty se usazují v bariérách. Koryto se ucpe a voda hrkne třeba až do domu. Jde sice o slova teoretická a vědecko-fantastická, ale co když...

Pokusme se všichni být svědomití. Vezměme si hrabě a sirky. Shrabejme trávu a větve na hromadu. Tu spalme jako vztekli čerti. Nic se nestane a v nejhorším trochu budeme zapáchat. Další možnost, která se nám nabízí, je odložení klestí na kompost či hnůj. Odpadky seberme a hodme do popelnice. Ještě lépe roztrídíme

a umístíme do žlutého (plasty) nebo modrého (papír) kontejneru, jenž je nedaleko každého domu.

Proč mě taková záležitost jako nepořádek zajímá a proč do toho

vrtám? Několik lidí mě na tento krásný nešvar upozornilo a já (se) činím. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. A náhon vede přes Šumice.

Vilém Jurek

Benefiční koncert

*FOS Uherskobrodská a OS Bez mámy (s podporou OÚ Šumice) pořádají
16.12.2007 v 17.00 hod v KD Šumice tradiční Vánoční benefiční koncert*

Účinkují:

FS Radošov z Veselí N.M.

Cimbalista a showman Jiří Chovanec s manželkou (resp. manželé Chovancovi z Bánova) a Bánovskými Kačenkami

Jan Huňar s doprovodem (gajdoš, zpěvák, řezbář a všeuměl) z Podluží

Šumický kvintet (sešlost muzikantů, kteří zahrají v zajímavém obsazení nějakou klasiku)

BUDU (buchlovický důchod'ák, rockový sbor 40-ti seniorů) s výborným zpěvákem Antonínem Gajdošem, pocházejícím ze Šumic

šumická schola – vánoční

A tradičně děti z ÚSPM Uherský Brod

Děkujeme, že svou účastí, či sponzorským darem přispějete k podpoře dětí z Tanzánie a Ústavu sociální péče pro mládež z Uherského Brodu.

Srubová dřevěná stavba v podobě rekreační chaty

Byla postavena o dvou místnostech (domácí a hosté) za druhé světové války v letech 1943-44, sloužila jako fotbalové šatny, po válce i jako klubovna místních Junáků – Skautů až do roku 1975 než byla dostavěna brigádami a svépomocí na tehdejší dobu moderní zděná vícekabinná budova šaten pro fotbalisty, která slouží dodnes.

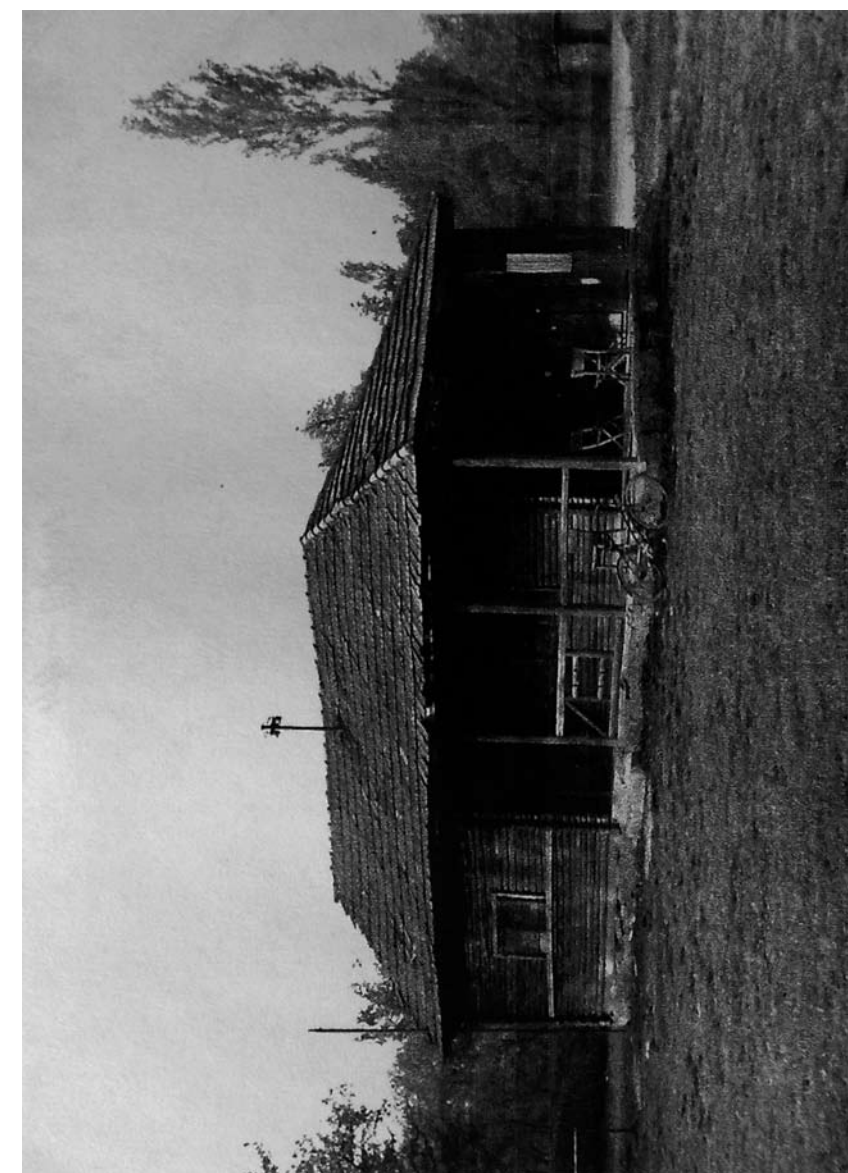
Fotografii této budovy jsem scháněl plných 32 let, hlavně pro oslavy fotbalového výročí v roce 1982. Tuto velmi cennou dnes již opravdu historickou trofej – fotografii o rozměru 9*12cm mi zapůjčil místní občan pan učitel Ladislav Šidlo, kterému mnohokrát děkuji za to, že mohu kopii založit do fotbalové kroniky a taky do velkého fotoalba, umístěného v místním obecním muzeu.

Vojtěch Žampach

Co dnešní člověk večeří na Štědrý večer? Je v kurzu ještě kapr? Národní ryba, čili kapr, je určitě nejpokojanější rybou v tyto svátky. Jsou lidi, kteří kapra neradi. Dejme tomu já kapřika nemusím. Všichni ho jí, jen já ne. Zabiju, vykuchám, naporcuju, ale nemusím. Abych pravdu řekl, nechutná mi a nechce se mi ho vykostovat, ba co vůbec, tahat kůstku z krku. Kapr se poslední dobou nahrazuje jinými rybami; nejen těmi sladkovodními, ale především mořskými. Oblíbený je třebaš, platýs, losos, treska, kalamáry a samozřejmě rybí prsty. Myslím si však, že filety v nejbližších dvaceti letech podkovy nepřeválcují.

Kdo rád kapra úplně nejvíc, jde dál a připraví rybí polévku. Ta se vaří především z rybích hlav a vnitřností. Delikatesou jsou jikry a mlíčí. V naší rodině je polévka tradiční tradicí tradiční večeře. Taky rybí vývar nejím, raději si dám čočkovou, fazolovou nebo zelnou polévku.

Stromeček bez zazpívání koley je jako Popelka bez tří oříšků. Proč si nezazpívat, když je k tomu důvod. „Táta vytáhne kytaru, máma housle, Toník sedne k piánu, Jindřiška foukne do flétny a bábi s dědečkem vesele poslouchají, a když si vzpomenou na slova, přidají se do rytmu.“ Tak tohle je 100% pohoda. Padesát procentům se rovná alespoň puštěná koleda z cédéčka, řekl bych. Se sestrou jsme už vyrostli, takže už moc nepějeme, vlastně vůbec. Hraje nám však vánoční hudba z kazety. Abych pravdu přiznal: zpívám, nadto i hraju. Loni jsme měli v Brně menší vánoční besídku – asi „čtyřicet“ lidí, a dokonce jsme si stříhli anglické i německé koley. Nezapomenutelné okamžiky jako před pár lety.

Určitě každý z vás má rád rozbalování dárků. No, já určitě! „Plazmová televize – 100.000 Kč. Mobil vykládaný diamanty – 50.000 Kč. Hodinky s vodotryskem – 10 Kč. Kouzlo překvapení a radost z dárku – k nezaplacení!“

Kdo nám dárek přinesl? Děda Mráz? Santa Claus? Ježíšek? Maminka a tatínek? (Snad jsem teď nic neprozradil!?) Každý ví, jak tomu bylo. Kdysi se přesvědčovalo na Dědu. To válo z východu. Dnes fouká ze západu, dokonce přes jeden okeán. Bojím se okamžiku, kdy někdo vymyslí nějakou Babičku Klausovou nebo něco dalšího. V této věci jsem hodně konzervativní a říkám: „To byl hodný Ježíšek!“ Proč tedy nezůstat uprostřed Evropy a mít svého Ježíška Panáčka, co naloží pod stromek dárky.

Nevím, jestli ještě dnes platí rčení: byl/a jsi nedobrý/á, pod stromček dostaneš jen uhlí a brambory! Jeden rok jsem musel být neuhodný; jsem si toho vědom. Já totiž dostal kdysi briketu. Ještě před pár lety bych věřil, že uhlí snad ani pod stromek nejde dostat. Jenomže doba se potom, co ceny plynu a jiných paliv šly nahoru, jakoby otočila a opět se vrací klasika – uhlí. Víím, doba je zlá, ale ovzduší se nemá taky zrovna dobře.

Nakonec jsou z celého procesu obdarování nejdůležitější balící papíry, mašle, stuhy, hvězdičky, taštičky a všemožné krabičky. Když se všechno rozbalí, zůstane jen úsměvný, s prominutím, binec. Někdo to vše schraňuje na další léta. Někde „baličáky“ letí rovnou do koše. Hm, jsem zvědavý, jak bude papírově vydlážděno doma.

Rozhovor s Otcem Františkem

Otče Františku, od počátku naše zpravodaje pravidelně přispíváte do každého vydání, ale doposud s Vámi ještě nebyl uskutečněn rozhovor. Rozhodli jsme se tuto chybu napravit a zeptat se na pár zajímavostí z života kněze v naší obci.

Kdy jste se rozhodl svůj život zasvětit Bohu a farníkům?

V mém životě, a to už od dětství, bylo období, kdy jsem uvažoval nad možností, že se stanu knězem. Tato období však byla krátkodobá a nijak intenzivní. Boží volání jsem více pocítil po ukončení základní vojenské služby, kdy jsem jako stavební technik pracoval na jaderné elektrárně Dukovany. K definitivnímu rozhodnutí jít studovat teologii jsem se rozhodl při několikadenním pobytu s jinými mladými lidmi přes Silvestr 1985-86. To mi bylo 25 let.

Kdo Vás nejvíce ovlivnil při Vašem rozhodování nebo studiu?

V duchovním směřování mě nejvíce ovlivnil člověk, který mě přijímal v páté třídě mezi ministranty. V době dospívání jsem byl seznámen s tím, že je tajně vysvěceným knězem. Pořádal pro starší mládež duchovní cvičení, krátkodobé pobyty a setkání. Patřil jsem do skupinky mladých, se kterou pracoval. V současné době je proděkanem Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

Kde jste studoval bohosloveckou fakultu?

První čtyři roky v Litoměřicích. V té době u nás jiná bohoslovecká fakulta nebyla. Pátý rok, kdy se znovu otevřela teologická fakulta v Olomouci, jsem zakončil studium právě v Olomouci.

Máte nějaký zážitek ze svého studia na fakultě, o kterém víte, že jej

nezapomenete?

Velmi silně jsem ve čtvrtém ročníku prožíval události, které následovaly po 17. listopadu 1989. Tak jako jiné vysoké školy jsem vstoupil do stávk. Účastnil jsem se manifestací. Sám jsem roznášel letáky, které zvaly na shromáždění. V Litoměřicích nás komunisté pronásledovali a předvolávali na policii. Mě samotného nikdy nechytili. Silný byl pro mne také zážitek z pobytu v Praze na děkovné bohoslužbě za svatořečení Anežky České. Byla zde nádherná atmosféra.

Kde bylo vaše první kněžské působení?

První dva roky kněžství jsem jako kaplan působil v Bílovicích u Uherského Hradiště. Z Bílovic jsem současně spravoval farnost Březolupy.

Ve kterém svém působišti jste byl nejspokojenější? Co Vás váže k místům, kde jste působil?

Na všech působištích jsem prožíval krásné i nepříjemné chvíle. V Nezamyslicích jsem strávil 10 let kněžského života a vytvořil si k mnohým farníkům bližší vztah. Vztahy jsou tím,

co mě váže k místům působení.

Jak dlouho už působíte v obci Šumice? Jak probíhá takové kněžské přerážení? Měl jste možnost si vybrat?

V Šumicích působím od července r. 2003, to je více než 4 roky. Asi dva měsíce před stěhováním přijel z Olomouce generální vikář, který mi oznámil jmenování do Šumic. Jmenování jsem přijal bez námitek, i když jsem o Šumicích nic nevěděl. Generální vikář se zmínil jen o novém kostele. Pokud kněz nemá vážný důvod odmítnout, měl by jmenování přijat.

Kněžské povolání je spíše více posláním než povoláním. Zbývá Vám čas na koníčky a zájmy? Co patří mezi největší hobby?

Mám rád knihy. Zajímá mě zeměpis, turistika a cestování. Jsou období, kdy se dá zájmům věnovat více, jindy na ně nemám tolik času.

Kdo je Vaším oblíbeným autorem nebo která kniha Vás nejvíce oslovila?

Nejvíce mě oslovilo Písmo svaté, především evangelia – úžasné myšlenky, které ukazují hloubku Božího vztahu k lidem, dávají perspektivu a budoucnost. Z dětství byl mým oblíbeným autorem Karel May. Od Sinkiewiczze

mě oslovila Potopa, od Chestertona mám rád postavu pátera Browna. Čtu různé žánry, vážnější i oddechové.

Bliží se čas Vánoc. Jak jste trávil Vánoce jako dítě? Pamatujete se na dárek, který Vám jako dítě udělal největší radost?

Vánoce jsem prožíval v rodině společně s rodiči a třemi sourozenci. Na štědrý večer byl kapr s bramborovým salátem. Jídla jsem si vždy přidával, a tak se vždy čekalo na mě – sourozenci bývali velmi nedočkaví. Po večeri se rozbalovaly dárky, zpívaly koledy u vánočního stromku. Štědrovečerního zpívání u stromku se účastnil i tatínek, nikdy jindy jsem ho zpívat neslyšel. Největší radost jsem měl z knih.

Jak budete trávit letošní svátky?

Vánoce jsou pro mě oslavou narození Spasitele. Vánoční liturgie je tou nejkrásnější formou slavení. Štědrovečerní večeri trávím již tradičně v domácnosti farníků, kteří mě zvou ke svému stolu. Mezi svátky navštěvuji příbuzné.

Gabriela Končítíková

Televizní (filmová) štědrovečerní pohádka je „povinnost“. U ní ji v leckterých domácnostech doplňuje požívání cukroví, pití punče nebo rumu, dorážení se kaprem a bramborovým salátem a kochání se (vele)dary. Unaven podobnými radostmi, pravidelně podřimuju v křesle. Chvilíčku se ještě dívám, hlava mi padá sem a tam a nakonec jdu spát. Vloni jsem se šel učit. 29.12. jsem měl zkoušku. I takové útrapy mají vysokoškoláci.

Další den ráno, a to další a další ráno taky, se objíždí rodina. Stejný kolotoč milých událostí s přídavky dárků a s vůní křížal a těch u mně oblíbených mandarinek.

Veškerá pohoda končí se starým rokem a útrapy začínají Novým rokem. Musí se zaplatit tam to, je potřeba uhradit toto, ten chce úplatek, nabíhají úroky z půjček a nabitá radost mizí jako peníze v peněženke. Naštěstí si poměrně dost společností uvědomilo, že lepší je vymáhat pohledávky až koncem prvního čtvrtletí.

O Vánocích by se dalo psát dál a dál. Vánočky jsou nevyčerpatelné a vděčné téma. Rozhodl jsem se podat atmosféru takovýmto způsobem, a sice krátkými a kratšími postřehy. Snad jsem nikoho neurazil či nepohoršil. Na Vánoce se vůbec nesluší ostouzet. Vlastně nikdy. Pamatujme, svátky vánoční nejsou jen jediným bodem radosti a klidu v celém roce. Pokoj a veselí by se mělo užívat minimálně dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, padesát dva týdnů v jednom roce, alespoň sto let v celém životě.

Hezké a pokojné prožití svátků vánočních a šťastný vstup do Nového roku 2008 přeje:

Vilém Jurek

Zavzpomínejte a napište 2

Článek z minulého čísla zpravodaje končil slovy: „do ´našeho mlýna ´“. Autor tohoto pokračování si jako mlynář mnohdy připadá. Navrací se k minulým tématům, i když to není mnohdy zapotřebí. Opět se zabývá dřínem, k němu přidal hrušni a rozdělí se s vámi o získané informace a poznámky, kde a co vlastně rostlo a proč tolik povyku..

V minulosti se dřiny a hrušně vyskytovaly kromě lesních okrajů a světlin na tak zvaných „pasinkách“. Šlo o pastviny, kam se hnál dobytek z vesnice. Na pasinkách rostly plané dřiny a hrušně jednotlivě anebo skupinovitě. Představte si jemně posečený trávníček, o který se postaraly kozy a krávy. Kolem dokola dřiny a hrušně. Jste pasáčkem a v horkém létě ulehnete do stínu stoletého skvostu. Šumické pastvy byly na místech neúrodných, většinou tam, kde byla půda moc vlhká nebo naopak sušší, kamenitá. Podle ekologické řady, která udává, jaký vlhkostní režim půdy se rostlině nejvíc líbí, se můžeme domnívat, že dřiny dávaly přednost suššímu stanovišti, kdežto hrušně mohly růst na místech vlhčích. Vystává úvaha, zda-li dominovaly na pasinkách pouze dvě zmíněné dřeviny. Nemohly doplňovat též oskeruše, muky, jivy, třešně, hlohy a jiné?

Útlum, zánik, obnova

Dnes pasinky s dřínkami a hrušněmi jako takové neexistují! V minulém století pastevní hospodářství vystřídalo hospodářství stájové a z obecních pastvin se stala pustá pole s kukuřicí. Dřiny a hrušně se postupně likvidovaly a mizely. Co nestačila zničil lidská ruka nemilosrdným sběrem plo-

dů, zpustošil traktor. Popřípadě devastaci zapříčinilo rozdělování ohňů v kmenech starých hrušní. Na zániku se mohlo samozřejmě podílet i více činitelů.

Nyní se obnovuje pastevní hospodářství skotu. Jenže na těchto úživných plochách rostou spíše jen šípkové růže a hlohy. Dřinky

a hrušky nejsou ani na trvalých travních porostech, čili loukách. Nikde dřiny nemají prostor přirozeně zmlazovat. Například není dostatečný genofond – jedinci, jenž by byli natolik plodní, že by dali dostatečnou zásobu semen nebo výmladků. Přesto se planě rostoucí roztroušené dřiny dají najít; nikoliv však už na pastvinách. Velké plus pro záchranu dřínů a hrušní jsou územní systémy ekologické stability. Je třeba si postesknout, že se nepracuje se sadebním materiálem úmerným naší lokalitě Šumicka.

Kde tedy v minulosti byly pasinky? Jednalo se o tratě Trnovec

/ Sýkorník / Komenská / Páté/ Padělky, pravděpodobně Kopanice / Čupy / Vinohrady / Žebračky / Končiny? Někdo může znát místní části trochu jinak, v jiném sledu atp. Výčet lokalit je chaotický. Názvy nejsou sjednocené. Každý nazývá místní část podle svého. Proto se některé lokality z autorova seznamu mohou překrývat. Oficiální mapy hovoří zmateně. Ať už je to mapa II. a III. vojenského mapování nebo ta katastrální, a dále lesnické, turistické, topografické či základní mapy. Všude tam najdeme názvy rozdílné nebo špatně lokalizované.

Tajemná minulost a nejistá současnost

Na leteckých snímcích z roku 1953 jsou ještě patrné pasinky s mnoha puntíky, což jsou dřiny a hrušně. Podle místních a na základě autorových exkurzí vyskytují se zbytky původních dřínů na Padělcích, Sýkorníku a Pátém. Jinde se jedná o doslova stopové výskyty. V intravilánu – zastavěném území – je najdeme v zahradách, předzahradkách nebo humnech. Doslova „masivním“ výskytem hrušní s přirozeným vývojem se může chlubit okolí Padělků, v sousedství porostu smrku a borovice.

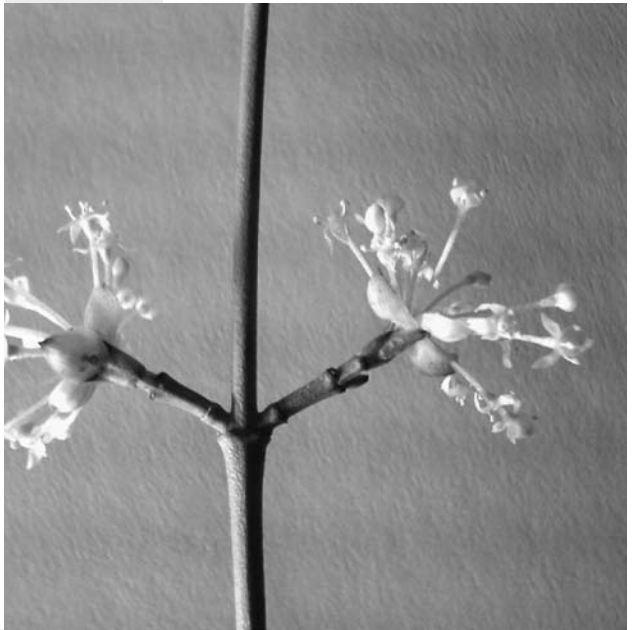
V kronikách, v pamětech místních i přespolních obyvatel jsou šumické dřinky poměrně známé. Jenomže proč jsou pověštné? Proč, když pastviny s dřiny mohou být i někde jinde? Není vyloučena možnost určitého ekotypu (=druh, který je přizpůsoben prostředí), typického pro Šumice. Vyšlechtili obyvatelé Šumic odrůdu dřínu nebo hrušně? Kdo byli záhadní lidé, kteří před lety navštívili Šumice a ptali se po dřínovém sadu? Jak je možné že o šumických dřínkách ví vědecké okruhy po celé republice? A další a další otázky

se nabízejí. Proto by nebylo k zahazení rozšířit počáteční prosbu i na vzpomínání, pátrání po informacích, po zbytcích výskytu starých dřinek a opomíjených hrušní. Kdo by měl zájem a chuť se podělit o jakýkoliv údaj, poopravit domněnky tohoto článku a zavzpomínat si, ať se určitě ozve. Na pevných základech se určitě tvoří kvalitněji.

Vilém Jurek

Tento článek by nebylo od věci doplnit hezkou citací z knihy Ovocnictví, jeho význam, dějiny a vztahy (Švec, 1924):

„Etický význam ovocného stromu: Je-li úkolem vlády obšťastnit obyvatelstvo své země a učinit z něj spokojené lidi, nedostihne toho lehčím způsobem, než nabádá-li je k ovocnictví a toho podporuje. Neboť při styku s ovocnými stromy vníkáme v taje přírody, která nás obklopuje svým kouzlem a otvírá nám svá tajemství. Tak zabavíme se zde prací osvěžující a nezbude nám času na mrhání peněz v hostincích a lázních. Strom umravňuje lidské srdce. Netoliko strom sám, nýbrž i ovoce má etický význam, protože odvádí od zalkoholizovaného žití a vede k prosté výživě, k čistému vzduchu a vodě. Vede tak k novému, zdravému způsobu života.“

Předběžný seznam akcí pro rok 2008

Leden
Tříkrálová sbírka
Ples Hasišů, Myslivců, KDU-ČSL
Únor
Masopustní průvod masek obcí
Březen
Košť slivovice
Beseda s důchodci
Duben
Mezinárodní konference škol v rámci programu Sokrates
Velikonoční výstava v místním muzeu
Turnaj v nohejbalu
Květen
Kulturní vystoupení ke dni matek
Stavění máje
Červen
Rybářské závody pro děti
Cyklistické závody pro děti
Fobalový turnaj Besedníků
Červenec
Červencová noc pořádaná hasiči
Pohádkový ráj - putování za postavičkami z pohádek
Srpen
Srpnová noc pořádaná zahradkáři
Hasičské závody
Září
Farní průvod k pátému jezeru
Dřínkové hody s právem
Teniskový turnaj mužů a žen, čtyřhry
Rybářské závody pro dospělé
Výstavka v místním muzeu
Říjen
Drakiáda
Výstava zvířectva
Listopad
Výstavka v místním muzeu
Kulturní vystoupení na Kateřinu
Prosinec
Benefiční koncert pro postižené děti
Vánoční koncert Dvořák
Kulturní vystoupení
Šachový turnaj
Mikulášská prodejna včelařských výrobků

Fotoreportáž – Drakiáda 2007

Pavel Horalík

Na letošní Drakiádu jsem se vypravil přesně hodinu po nedělním poledni. Počasí zatím nevěstilo příhodné povětrnostní podmínky, ale zato bylo hezky a sluníčko hrálo. Účastníci se teprve začínali scházet a v době začátku jich tu bylo poskrovnu. Někteří možná teprve dolepovali poslední mašličky na dračím ocásku, aby posléze předvedli, jak se nad šumickým nebem létá!

O pár okamžiků později už ale přibývalo stále více závodníků a noví neustále přicházeli. Někteří tu poskakovali, jiní běhali a učili svého draka létat. Těm, kterým se to přece podařilo a dráček jim vzlétl, se s větrem prali jako o závod a podporovali svého adepta, aby boj nevzdal a nepřistál. Ostatní přihlíželi a bavili se pohledem na povykující rodiče a jejich děti.

Fotoreportáž – Drakiáda 2007

Samozřejmě, že na všechnen ten povyk a veselí dohlíželi pořadatelé. Svým bystrým zrakem pečlivě vybírali favority a rozhodovali o tom, kdo že to letos vyhraje první cenu.

Čím více se ale blížilo vyvrcholení, tím méně už někteří oplývali trpělivostí a především fyzickými silami. Řeknete si, jak může být takové pouštění draků náročné? No jo, jen si to běžte příští rok vyzkoušet a uvidíte, že to není legrace. Pomalu ale jistě se v tento moment již všichni začínali shlukovat kolem občerstvení, které Besedníci pro tuto příležitost tradičně připravují.

Fotoreportáž – Drakiáda 2007

A nyní přichází na řadu lámání chleba. Tudiž, oceňování nejlepších pilotů, řidičů a závodníků. No prostě majitelů a tvůrců těch, jejichž miláckové toho nejvíce nalétali, a kteří předvedli, že se ve vzduchu cítí jako ryba ve vodě. Výhry jim předával nejvyšší z nejvyšších – Kamil Michalec, předseda sdružení Besedníci. Vítězové si své úspěch náramně užívali a zúčastnění jim nadšeně tleskali!

Poté, co byly rozdány i ty poslední ceny a sluníčko se chystalo zakončit svoji cestu, nezbývalo, než začít balit. Postavovat draky z oblak a uklidit je pod ramena, do batohů nebo do kufrů aut. Co k tomu dodat? Můžeme jen říct, že co se nepodařilo letos, podaří se příště. Drakiádu hodnotím jako jednu z nejúspěšnějších akcí jak pro děti, tak pro jejich rodiče i všechny ostatní, kteří byli přítomni. Těšíme se na příští ročník.

Další vzpomínka z historie šumické kopané

Vojtěch Žampach

V tomto čísle Šumického zpravodaje opět předkládám čtenářům další historickou památku ze zrodu kopané v naší obci. Je to vyprávění ze skutečné události, prožité za první republiky a jejím autorem je již zesnulý Josef Janíček (1913-1997), jehož památku stále uctíváme. Bylo to v roce 1932-33, kdy jsem hrával kopanou jako každý mladý kluk, ovšem dalece v jiných podmínkách, než je tomu dnes. Organizovaná soutěž, podobné dnešní dorostenecké, ještě vůbec nebyla, ale kopali jsme skoro každou neděli, tak jak jsme si sjednali s okolními kluky sousedních vesnic.

Istalo se jednou v neděli, že jsme jeli k fotbalovému zápasu do Luhačovic, který nám zprostředkoval a dojednal tehdejší náš holič Jindra Mlčoch, pocházející také z tohoto lázeňského města. Za dohodnutou smluvnou částku 20 Kč za dopravu – jeli jsme formankou. Do Luhačovic jsme dobře dojeli a hned se připravili k zápasu. K našemu velkému překvapení proti nám nastoupili Luhačovice v kompletní sestavě prvního mužstva, hrajícího I.B třídu. Samozřejmě výsledek pro nás byl katastrofální. Dali nám 12:0!

Při zpáteční cestě se obloha zatáhla a na to začalo hrozit pršet. V tu chvíli jsme právě při-

jížděli do Polichna. Bylo slyšet už z dálky muziku jak vyhrávala při tancovačce. Úplně promočeni jsme zastavili, že se alespoň trochu ohřejeme v hospodě. Samozřejmě žádný z nás neměl ani pětník, tak jsme použili cestovné 20 Kč za útratu – zkrátka dvacetikorunu propili, nasedli na gréfnák, pacholek švihnul do koní a jelo se domů. Sice mokří jak myši, hladoví, ale se zpěvem a v dobré náladě i když bez peněz na zaplacení formanky. Strýc Bachůrek už nás netrpělivě čekal v hospodě U Tlachů v dobré pohodě, že si dá po dlouhé době o nějaké to pivečko navíc, jenom však do té doby, než jsme mu začali pomalu a opatrně vysvětlovat, že peníze nemáme, použili jsme je na Polichně, abychom se v hospodě trochu zahřáli, neboť jsme byli celí promoklí. Strýc se nejdřív zamračil, potom strašně zasakroval, ale v kůtkoch úst mu něco radilo a praví: „No klučiska, a jste dobře udělali, že ste ty peníze propili, aspoň mně doma moja stará nebude nadávat, že sem jich propil já. Enom je mně hrozně lůto těch mojích koní, že neměli ani v neděli oddech a moseli vézt tak těžký náklad dvanácti gólů až z Luhačovic.“

Poznámka autora:

Chtěl bych jenom potvrdit naší mladé generaci, že podobných, dnes už opravdu úsměvných fotbalových příhod byla spousta a bylo by potřeba i tyto písemně podchytit a postupně uveřejňovat. Tato příhoda se udála v době velké nezaměstnanosti v roce, 1932-33, a proto veškerá dospívající mlá-

dež hledala svoji pracovní nečinnost aspoň v tomto začínajícím sportu. V tomto roce jsem právě nastoupil do první třídy základní školy, a tak od svých šesti let si dobře vzpomínám, kde se všude „kopalo“. Ti starší vzali z domu čtyři dvoumetrové kúly, do kapsy provázek na branky a hajdy na fotbalový plac. Nejdříve se kopalo na Stržoch, potom se hrálo na Čupech pod vinohrady, v Malém pátém, Pod Rajskou. Nejatraktivnější byl fotbal v Kučném žlábku, kdy jsme jako malí kluci utíkali pro balon až na silnici.

Domácí fotbalisté sice už hrávali v ušitých červenobílých dresech, ale v trenýrkách jaké normálně nosili, případně i v plavkách. Kopačky ještě tehdy nikdo neměl ani je asi neviděl. Hrálo se v domácích pracovních botách, v teniskách, trampkách i bosky. Lajnování neexistovalo, vše řídil „světazkušený“, fotbalem trochu obeznámený, starší občan. Toto vše bylo těsně před válkou i za války.

Pro nás malé i větší byla vždy nedílnou součástí na těchto fotbalových kláních přítomnost místního výborného pekaře pana Jana Gabriela, který mimo své pekařské řemeslo vlastnil i malý obchůdek s cukrovinkami. Kdykoliv se účastnil podobných akcí, přinesl na zádech svůj proutěný koš, ve kterém měl krabice plné všelijakého cukroví. A hlavním lákadlem všech přítomných dětí bylo koupit si uhel, lízátko nebo pendrek. Ale v té době to byl velký problém, protože málokdo měl v kapse pětník, šesták, o koruně ani nemluvě.

Přesto přese všechno šel život dál, až do vybudování stabilního fotbalového hřiště „Na Výpustě“, registrace fotbalového oddílu SK Šumice a tak dále. Ale o tom všem zase až příště.

***Vizualizace plánované výstavby
domu s pečovatelskou službou***